
ÖTÜKEN

YAYIN NU: 1668
ÇOCUK / GENÇLIK: 10

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NUMARASI: 49269

ISBN: 978-625-408-090-6 (tk)

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®
İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50 • (0212) 293 88 71 - Faks: (0212) 251 00 12

Editör: Öznur İzgi

Sanat Yönetmeni: Atölye Balık, M. Ahmet Demir

Resimleyen: Atölye Balık, Özden Sayın

Dizgi-Tertip: Atölye Balık

Kapak Baskısı: Pelikan Basım

Baskı: İmak Ofset Basım Yayın San. ve Tic. Ltd. Şti.
Akçaburgaz Mah. 137. Sok.No: 12 Esenyurt / İstanbul / TÜRKİYE
Sertifika Numarası: 45523 Tel: (0212) 444 62 18

İstanbul- 2021

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bizim Mahalle 1

Yarım Artist

Ekrem Bektaş
Çizer: Özden Sayın

Torunum Elif'e…

ÖTÜKEN

Mahallemin Büyükleri



Annem



Dede

Tayyare Hanım





Safiye Hanım



Bakkal Amca

Mahallemin Küçükleri









Adım
Ali, yaşım belli;
ben diyeyim on, sen de on
bir; en doğrusunu annem bilir.
Söze kendimle başlayayım, önce
kendimi sonra mahalleyi taşlayayım.
Burası doğup büyüdüğüm, ağlayıp
güldüğüm; bazen tatlı, bazen ekşi
suratlı insanların yaşadığı:
"Bizim Mahalle."

Bana yaramaz diyorlar, galiba hakkımı yiyorlar:

-Dede! Ben yaramaz mıyım, sen ne dersin?

-Kim ne derse desin, buna okuyan karar versin.

Görüyorsunuz arkadaşlar; "Dede" dediğim bu ak sakallı, ne kadar da akıllı. Bu benim dedem değil, mahallenin dedesi. Tek başına eski bir evde yaşıyor, bütün mahalle ona "Dede" diyor, yaşlılık aylığıyla geçiniyor.

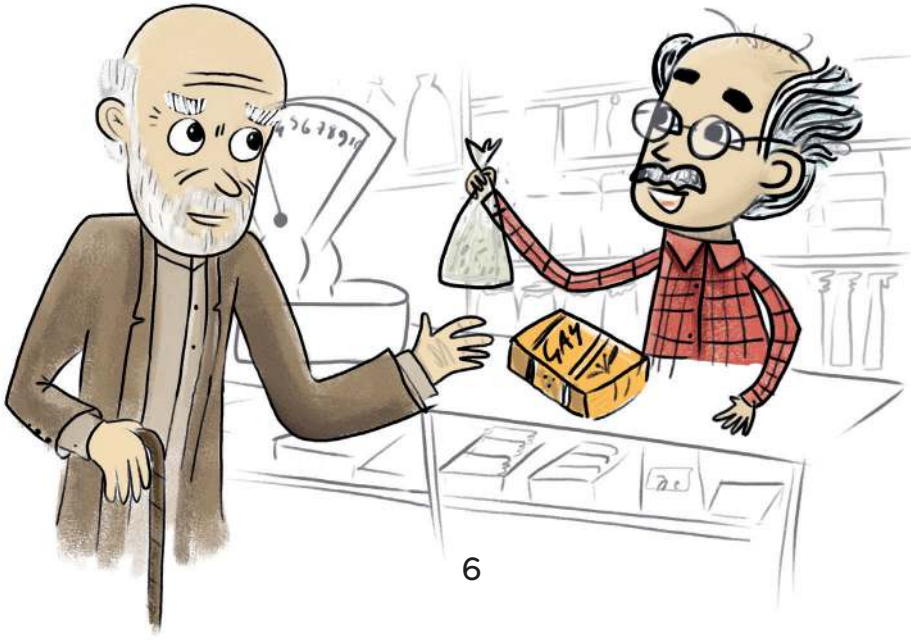
Dede bir gün bakkala gitti:

-Bana şekerle çay ver, deftere yaz.

Bakkal amca Dede'yi çok severdi:

-Defter doldu Dede, eski borçlar ne olacak?

-Onları hesapla, takside bağla.



-Öyle mii?

-Elbette öyle, ne tuttu sen onu söyle.

Dede'nin isteğine göre bakkal amca hesap etti:

-Bu durumda senin borcun yüz yılda biter.

-Sağ ol Bakkal Efendi, say ki o borç ödendi.

Bakkal amca kahkaha attı; şekeri tarttı, çayla birlikte Dede'ye verdi:

-Madem o borç ödendi, bunlar da benden olsun.

Bakkal amca mahallemizin neşesidir.

Büyükler ona "Bakkal Efendi" küçükler "bakkal amca" der. Herkes onu sever.

Bakkal amca mahallemizin tek bakkalıdır. Bizde müşteri değil, bakkal haklıdır.

Bir gün bakkala gittim. Tayyare hanımteyze de oradaydı. Hep merak ederdim, bu teyzenin adı gerçekten Tayyare mi diye; gerçekmiş. Babasının adı da Tayyar'mış. Hep beklemiş:

"Bir oğlum olsun da ona kendi adımı vereyim." demiş. Altı kızı olmuş. Yedincisi de kız olunca ümidi kesmiş:



"Tayyar olmadı ama bari Tayyare olsun." demiş.

***

Tayyare Hanım sinirliydi:

-Doğru söylüyorum Bakkal Efendi, pirinçten kurt çıktı.

-Madem öyle, getir değiştireyim.

-Pilav yapıp yedim, nasıl getireyim?

-Kurtlu olduğunu ne zaman fark ettin?

-En son kaşıkta yürüyen bir kurt gördüm.

-Yahu pişmiş kurt yürür mü?

-Ben de sana bunu soracaktım. Nasıl yürüdü?

-Demek ki pilav az pişmiş, kurt ölmemiş.

-Bu olabilir, biraz topallıyordu.

Bu sırada Dede geldi. Son sözleri işitti:

-Ben de biraz topallıyorum.

Bakkal amca gülümsedi:

Bizim Mahalle 2

Evhamdır Evham

Ekrem Bektaş
Çizer: Özden Sayın

Torunum Selim'e…

ÖTÜKEN

Mahallemin Büyükleri



Annem



Dede

Tayyare Hanım





Safiye Hanım



Bakkal Amca


Mahallemin
Küçükleri
Hasan
Zeliş
Ali
Serkan
Çamur
Benim adım Ali. Bizim Mahalle'ye hoş geldiniz. Biraz dolaşmaya ne dersiniz?

Tam karşıda bakkal amca; dükkânın kapısındaki gıcırtılı sandalyesinde oturuyor, mahallemizin köpeği Çamur'la konuşuyor, Çamur onu dinliyor, ilgisini çeken bir söz gelince kuyruğunu sallıyordu.

Yaklaştım:

- Hayırlı işler bakkal amca.

İkisi de bana baktı. Çamur'a doğru gülümsedim:

- Nasılsın Çamur?

Aynı şekilde kuyruğunu bana da salladı, galiba ne dediğimi anladı.

Bakkal amcaya da gülümsedim. Elimdeki listeyi verdim. Evirdi çevirdi:

-Bu listeyi sen mi yazdın?



Bakkal amcanın ne demek istediğini anladım. Benim yazım herkesinkine benzemediği için okuyamamıştı:

-Evet, ben yazdım.

Listeyi bana verdi:

- O hâlde yazdığın gibi de oku.

Ben büyük bir ustalıkla, yazdıklarımı okudum. Bakkal amca, okuduklarımı birer birer raftan indirdi. Sonra elimdeki listeyi gösterdi:

- Biraz okunaklı yaz.

Bu sırada Hasan geldi.

Onu çok seviyorum ve ona çok güveniyorum.

El sıkıştık, gülüştük. Bakkal amca da gülümsedi:

- Hoş geldin Hasan.

Hasan başını eğerek,

- Hoş bulduk, dedi.

Benim poşetlerim hazırdı.

Hasan:

- Bekle de beraber gidelim.

O fazla bir şey almadı. Benim poşetlerden birini ona verdim. Bakkal amcaya,

- Hayırlı işler, deyip çıktık.

Konuşarak yürüdük. Parkta biraz dolaşmaya karar verdik:

- Poşetleri eve bırakalım, dedik.



Sokağın başındaki çeşmeye yaklaşmıştık ki karşı köşeden, hırçın kız Zeliş'in gölgesi belirdi, sonra kendisi göründü:

"Eyvah!"

Ondan korktuğumuz yok ama bir kere yapıştı mı insanı kolay kolay bırakmaz. Ben alçak sesle Hasan'a:

- Hiç konuşmayalım, sadece gülümseyip geçelim.

Zeliş sırıtarak yaklaştı. Elimizdeki poşetlere baktı:

- Bakkalı boşaltmışsınız, başka bir şey kaldı mı?

"Evet" anlamında baş sallayıp gülümsedik.

Tam geçip gidecektik ki Zeliş:

- Dilinizi mi yuttunuz?

- Yoo!

- İyi öyleyse, size bir şey soracağım.

İçimizden yine **"Eyvah!"** dedik. Ben gevezelik ettim:

- Kolaysa sor.

- Sen kolayını da bilemezsin ya neyse, fazla uzatmayayım…

- İyi olur, poşetler ağır, kolum yoruldu.

- Yere koymayı akıl edemiyor musun?

- Hadi Zeliş uzatma!

Zeliş kaşlarını çattı.
Yüzüme tükürür gibi:

- Uzatan sensin!

Hasan, koluma hafifçe dokundu, yani "Cevap verme." demek istedi.



Cevap vermeden de olmuyor ki insanın tepesi atıyor. Dişlerimi sıktım, sabrettim:

- Tamam, haklısın, hadi sor.

- Hah, şöyle! Biraz sakin ol. Ne diyordum?

- Daha bir şey demedin.

- Biliyorum… Lafın gelişi o…

Sabrım taşmaya, kollarım yorulmaya başladı. Hasan benden daha sabırlı, bunun için onu ayrıca çok seviyorum.

Hırçın kız Zeliş ciddi bir tavır takınarak:

- Buralarda yabancı bir çocuk gördünüz mü?

Soruyu duyunca karnım ağrıdı. Burnumdan derin bir nefes aldım, o nefesi dişlerimin arasından çıkardım:

- Bütün soru bu mu?

Zeliş kızdığımı anladı ama ilk defa bir olgunluk gösterdi:

- Sabahleyin karşıma bir adam çıktı, bu soruyu sordu.

Zeliş böyle deyince işin ciddiyetini anladık. Hasan'la aynı anda,

- Eee, dedik.

Bizim Mahalle 3

Derdime Bir Çare

Ekrem Bektaş
Çizer: Özden Sayın

Torunum Zeynep Sena'ya…

ÖTÜKEN

Mahallemin Büyükleri



Annem



Dede

Tayyare Hanım





Safiye Hanım



Bakkal Amca

Mahallemin Küçükleri


Hasan


Zeliş


Ali


Serkan


Çamur

Benim adım Ali, burası da "Bizim Mahalle." Anlatılanlar, bizim hikâyemiz. Yazarımız olan biteni nasıl aktaracak, hepimiz merak içindeyiz.

Serkan'ın üvey babası olan siyah bereli adam, sokakları dolaşarak Serkan'ı arıyordu. Bu sebepten Serkan sokağa çıkamıyor, can sıkıntısından patlıyordu. Ayrıca çarşı pazar işlerinde Tayyare Hanım'a yardım edemediği için üzülüyor, hiçbir işe yaramadığını düşünüyordu.

Ali; Hasan'la birlikte Serkan'ın can sıkıntısını gidermeye çalışıyor, fırsat buldukça onu ziyaret ediyordu ama yaz tatili bitip de okullar açılınca durum daha da zorlaşacak, Ali ile Hasan okula gideceği için Serkan yalnız kalacak ve bu hapis hayatı iyice çekilmez olacaktı.

Tayyare Hanım, Serkan'ın bu sıkıntılı hâlini görüyor ve onu teselli etmeye çalışıyordu:

"Üzülme Serkan, sen ve Beyazgül bana bugüne kadar yaşamadığım mutluluğu yaşatıyorsunuz."

"Beyazgül"ü biliyorsunuz. Bilmeyenler için söyleyeyim, o bir kedi. Serkan'a annesinden kalan tek hatıra. Serkan, üvey babasından kaçarken bu kediyi de yanına almış, onu zalim adamın eline bırakmamıştı.

Tayyare Hanım'ın söylediği güzel sözler, Serkan'ı rahatlatsa da üzüntüsünü dindirmiyordu. Her fırsatta Tayyare Hanım'a teşekkür ediyor,

"Ah, şu üvey babamdan kurtulsam da anneme yaşatamadığım hayatı sana yaşatabilsem!" diyordu.

O üvey babadan kurtulmak kolay değildi. Her yerde Serkan'ı arıyor; her taşın altına, her ağacın üstüne bakıyordu.

Serkan, o adam için bir ekmek kapısı idi. Adamın da bu kapıyı kapatmaya niyeti yoktu. Bu durumda Serkan'ın hapis hayatı uzun yıllar sürecek gibiydi.

Tayyare Hanım'a bir misafir gelse Serkan ya bodruma iniyor ya da tavan arasına çıkıyordu. Bekle bekleyebildiğin kadar... Misafir gidecek de Serkan tavan arasından inecek…

Bir keresinde bir misafir gelmiş, Serkan yine tavan arasına çıkmış. Misafir geç vakte kadar oturunca Serkan yukarıda uykuya dalmış.



Uzun zaman görünmeyince Tayyare Hanım, onun bodrumun penceresinden çıkıp gittiğini sanarak ağlamaya başlamış. Serkan uyanınca gece yarısına doğru tavan arasından inmiş, Tayyare Hanım'ı Beyazgül'e sarılmış ağlarken görünce hemen kaşlarını çatıp,

"Niye ağlıyorsunuz? Benim karnım acıktı." demiş.

***

Ali, bir sabah kalkınca her gün yaptığı işleri tekrarladı. Farklı olan tek şey annesinin sorduğu soruydu:

- Nasıl? Tayyare Hanım kendini toparladı mı?

- Toparladı anne, şimdi çok iyi.

- Aman iyi olsun… Uğramayı ihmal etme.

- İhmal etmem anne; sabah, öğlen, akşam…

- O kadar da sık gitme, kadını bıktırırsın.

- Bıktırmam anne… Gece de gitsem yine memnun olacak.

Annesi, iç çekerek hüzünlendi.

- Vah zavallı, demek o kadar yalnız kalmış.

Ali boş bulundu, ağzından kaçırdı:

- Şimdi yalnız değil anne…

Sözün gerisini yuttu. Annesi, yuttuğu kısmı öğrenmek istedi:

- Nasıl yalnız değil?

- Şey… Şey var ya… Hani duyduğu sesler…

- Haa! Kedi.

- Evet kedi… Şimdi o kediyle kalıyor.

Annesi rahatladı:

- İyi… Kediyle kalması yalnız kalmasından iyidir.

Ali az daha ağzından kaçıracak, kedi yerine Serkan diyecekti. Sözün gerisini iyi yuttu. Dışarı çıkma saati gelince ayağa kalktı:

- Anne, ben gidiyorum.

Annesi gülümsedi:

- Hatırlatmama gerek var mı?

Ali de gülümsedi:

- Yok anne biliyorum. "Kedi köpekle dalaşmayacağım."

Ali'nin ilk işi Serkan'a uğramak oldu. Serkan'ın ilk işi de:

- Hapis kaldım, diye dert yanmak...

Bu konuda Serkan'a yardım edemiyordu. Böyle çaresiz kalmak ne kadar zor bir şeydi. Serkan Ali'ye,

- Hâlâ o adam buralarda dolaşıyor mu, diye sordu.

- Evet! Bazen günde iki kere görüyorum.

Serkan'ın canı sıkıldı:

- Bari bana bir iki kıyafet getirin de üstümü başımı değiştireyim.

Bu, akıllarına hiç gelmemişti. Serkan ilk günden beri aynı kıyafetleri giyiyordu. Ali:

- Bekle, hemen eve gidip getireyim.

Ali, bunu düşünemediği için kendini ayıpladı. İlk önce Hasan'a uğrayıp ondan da bazı giyecekler almayı düşündü. Evlerine vardı, kapıyı çaldı. Karşısına Hasan'ın annesi çıktı:

- Hoş geldin Ali!

- Hoş bulduk Ramize teyze, Hasan evde mi?

- Evde, gir içeriye.

- Yoo! Girmeyeyim. Sana bir şey söyleyeyim.

- Söyle.

- İhtiyaç sahibi bir çocuk var da ben ona kendi kıyafetlerimden götüreceğim. Hasan'ın da giymediği şeyleri varsa...

- Var, var. Hemen getireyim.

Böyle der demez Ramize Hanım içeri gitti, arkasından Hasan geldi:

Bizim Mahalle 4

Onu da Sonra Anlatırım

Ekrem Bektaş
Çizer: Özden Sayın

Torunum Ali Berat'a…

ÖTÜKEN

Mahallemin Büyükleri



Annem



Dede

Tayyare Hanım





Safiye Hanım



Bakkal Amca



Muhtar Naci


Mahallemin
Küçükleri
Hasan
Zeliş
Ali
Serkan
Çamur
Benim adım Ali,
burası da "Bizim Mahalle."
Yaşanıyor burada sevgi, neşe,
dostluk... Hep birlikte!

Üvey babasının yaptığı eziyetlerden kaçan Serkan, Bizim Mahalle'de Tayyare Hanım'ın evine sığınıp Ali ve Hasan'la iyi bir arkadaşlık kurmuştu.

Serkan'ı üvey babasından gizlemek için trafik kazasında yaralanmış gibi başını, kolunu ve ayağını sargı beziyle Eczacı Derman'a sardırmışlardı. Şimdi onu görseniz siz de tanıyamazsınız.

Mahalle halkı Serkan'ı, Tayyare Hanım'ın Tekirdağ'dan gelen torunu zannediyordu.

Serkan; bütün bu sıkıntılardan kurtulduğunda herkese, her şeyi olduğu gibi anlatabileceği günü iple çekiyordu.

Serkan, okula hiç gitmemişti ama okuyup yazmayı Ali'den öğrenmişti. Öğrendiği günden beri de okula gitmeyi çok istiyordu. Hep okulu sayıklıyordu:

– Okul nasıl bir yer Ali?

- Anlattım ya… Kaç kere anlatacağım!

- Bir kere daha anlat, iyice öğrenmek istiyorum.

Ali, defalarca anlattığı şeyleri tekrar anlattı. Serkan, onu heyecanla dinlerken Ali'nin ummadığı bir soru sordu:

- Ben okula gitmek istesem beni alırlar mı?

Ali bu soruya cevap veremezdi. Dudaklarını büktü:



- Bilmem.

- Kim bilir?

Serkan'ın bu soruları bitmeyecekti. Ali bunu fark etti:

- Yarın okula gidip soralım.

- Sahi mi?

- Bunun yalanı mı olur?

Serkan'ın kalbi büyük bir heyecanla çarpmaya başladı. Gözünün önünden bir sürü hayal geçti:

- Seninle aynı sınıfa gitmek istiyo...

Ali, Serkan'ın sözünü kesti:

- Hop bakalım Serkan! **Emeklemeden yürüme!** Ben ortaokula gidiyorum, sen birinci sınıflarla ilkokula başlayacaksın!

- Birinci sınıflarla mı?

- Evet! Onlar bu hafta okula başladı, pazartesi günü de biz başlayacağız.

Serkan'ın hayallerine bu sefer minik minik çocuklar karıştı. Onlarla nasıl arkadaşlık yapacaktı ki? Yine de vazgeçmedi:

- Olur, dedi.

Ertesi günü zor bekledi. **Sabaha kadar rüyasında küçük çocuklarla uğraştı.** Bebekleri kucağına aldı, ağlayanları susturmaya çalıştı. Kimine ninni söyledi, kiminin ağzına emzik verdi:

- Ben sizin ağabeyinizim, dedi.

Serkan, sabahleyin uyandığında kendini yorgun hissetti. Elini yüzünü yıkadı ama kendine gelemedi. Aklının bir tarafında okula gitme hevesi vardı, bir tarafında da gördüğü rüyaların korkusu…

Kendisine tatlı bir gülümseme ile bakan Tayyare Hanım'a yüreği burkularak sordu:

- Acaba okula gitmesem mi?

- Neden?

Sabaha kadar gördüğü rüyaları Tayyare Hanım'a anlattı. Tayyare Hanım gülümsedi:

- Rüyalarla hayat yürümez.

Serkan'ın gönlündeki okul hevesi yeniden yeşerdi. Giyindi, hazırlandı. Kahvaltısını etti. Ali'yi beklemeye başladı.

Ali geldi. Kapının ipini çekip içeriye girdi. Serkan'a seslendi:

- Hazır mısın Serkan?

- Evet, geliyorum!

Serkan, gördüğü rüyaları Ali'ye de anlattı. Ali, onu gülerek dinledi:

- Rüyalara aldırma Serkan, ben onları hâlâ görüyorum.

Hepsi beraber gülümsedi, Serkan'la Ali neşeli bir şekilde Tayyare Hanım'ın elini öpüp çıktı.

Karşı komşu Safiye Hanım görünmüyordu ama mutlaka cumbasındaki pencerede tül perdenin arkasından sokağı gözlüyordu.

Safiye Hanım'a yakalanmak istemeyenler bir iki sokak dolaşarak ve yolu uzatarak geçip gidiyordu ama Serkan'ın böyle bir şansı yoktu.

Kapı açılır açılmaz, Safiye Hanım'ın perdesi aralandı, penceresi açıldı:

- Nereye gidiyorsunuz çocuklar?

Ali cevap verdi:

- Okula…

- Okullar açıldı mı?

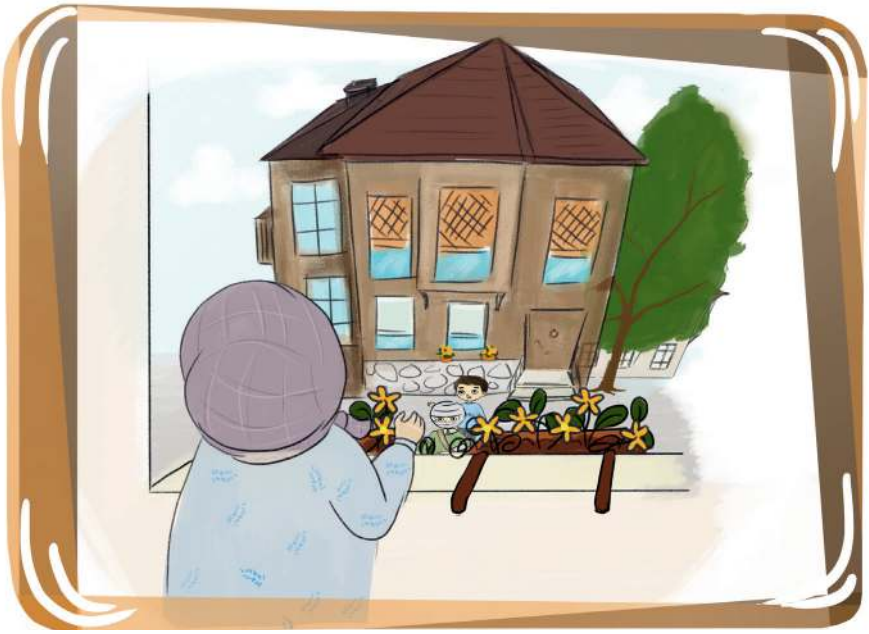
- Bu hafta birinci sınıflar başladı. Haftaya hepsi açılacak.

Safiye Hanım sevindi:

- Aa, ne iyi! Sokaklardan kimse geçmez oldu. Açılmaya açılmaya pencerenin menteşesi paslandı.

- Bundan sonra paslanmaz Safiye teyze, hatta senin penceren hiç kapanmaz!

- İnşallah! Bazı saat oluyor, laf atacak bir kişi bile geçmiyor.



Bizim Mahalle 5

Birinci Sınıfın Kralı

Ekrem Bektaş
Çizer: Özden Sayın

Bütün çocuklara…

ÖTÜKEN

Mahallemin Büyükleri



Annem



Dede

Tayyare Hanım





Safiye Hanım



Bakkal Amca



Muhtar Naci


Mahallemin
Küçükleri
Hasan
Zeliş
Ali
Serkan
Çamur
Benim adım Ali,
burası da "Bizim Mahalle."
Zorluklar yaşansa da işlerin
tatlıya bağlandığı türlü türlü
olaylar bizlerle.

Bizim Mahalle'de güzel bir eylül sabahındayız. Okullar bugün açılıyor. Serkan, okula gitmek için elinde defteri, cebinde silgi ve kalemiyle arkadaşı Ali'yi bekliyor.

Üvey babası, Serkan'ı okula hiç göndermemiş, annesinin ölümünden sonra ona iyi davranmamıştı. Onun fenalıklarından kaçan Serkan, Bizim Mahalle'de Tayyare Hanım'ın evine sığınmıştı. Yaşı büyüktü. Arkadaşları ortaokula başlarken Serkan ilkokula başlayacaktı. Ali'den okuma yazma öğrendiği için ikinci sınıftan başlama ihtimali de vardı.

Birinci sınıfın küçük öğrencileri bir hafta önce okulla tanışmıştı ama Serkan; okulun, sınıfın ve öğretmenin ne demek olduğunu daha yeni öğrenecekti.

Ali geldi. Serkan onu kapıda karşıladı. Serkan'ın yüzünde heyecanlı bir gülümseme vardı. Ali onun heyecanını görünce sordu:

- İyi misin Serkan?

- Bayılmak üzereyim!

Tayyare Hanım da Serkan kadar heyecanlıydı:

- Hadi bir an evvel gidin de geç kalmayın.

Karşı komşu Safiye Hanım pencereden el salladı:

- Hayırlı olsun.

Okul yolu canlı,
öğrenciler heyecanlıydı.

Her yaşta, her boyda pek çok çocuk okulun bahçesinde toplandı. Öğretmenlerin ve tecrübeli öğrencilerin yardımıyla sınıf sınıf ayrıldılar, sıraya dizildiler.

Öğrencilerin içinde en acemi olanı Serkan'dı. Kendisi büyük ama sınıfı küçüktü. Ali'nin yardımıyla 1-B sınıfının en arkasında sıraya girdi. Yanında, omzuna ancak gelebilen küçük arkadaşı vardı. Serkan'a baktı:

- Abi, sen yanlış sınıfa geldin!

Serkan, konuyu değiştirdi:

- Senin adın ne?

- Erkan!

- Benimki de Serkan… Boyumuz uymadı ama ismimiz uydu.

Erkan gülümsedi:



- Evet abi, uydu.

Serkan elini Erkan'ın omzuna koydu:

- Bak Erkan! Ben yanlış sınıfa gelmedim ama yanlış zamanda geldim.

Erkan bu sözden pek bir şey anlamadı ama bir yanlışlık olduğunu anladı, anladığı kadarıyla sordu:

- Yani bizim sınıfta mısın?

- Evet!

Erkan'ın bildiği kelimeler başka bir şey söylemesine yetmedi, onun için sustu.

Yaz tatili boyunca birbirinden ayrı kalan arkadaşlar, söyleşip gülüyordu. Sınıfların başındaki öğrenciler ara sıra:

- Sessiz olun arkadaşlar, diyordu ama sessizliği sağlamak için pek fazla uğraşmıyorlardı. Belki de "Okulun ilk gününde hep böyle olur." diye düşünüyorlardı.

Bir ara öğretmen hanım arka sıralara doğru seslendi:

- Oğlum! Sen sınıfına gitsene!

Öğrencilerin uğultusundan öğretmenin sesi pek işitilmedi, daha yüksek bir sesle tekrar etti:

- Bana bak oğlum, sen sınıfına gitsene!

Bu sefer öğrenciler arkaya döndü. Erkan da durumu fark etti:

- Abi, ben sana söylemiştim.

Serkan şaşırdı. Gitse bir türlü, gitmese bir türlü… Hem nereye gidecekti ki… Serkan'ın yerinden kıpırdamadığını gören öğretmen hanım ona doğru yürüdü:

- Oğlum sen sağır mısın?

- Hayır.

- Öyleyse niye sınıfına gitmiyorsun?

- Benim sınıfım burası öğretmenim.

- Oğlum sen boyuna bakmıyor musun?

- Bakıyorum öğretmenim.

- Kaçıncı sınıftasın sen?

- Birinci sınıf!

- Seni buraya kim getirdi?

- Ali.

- Ali mi?.. Ali de kim?

- Arkadaşım.

Bu karşılıklı konuşma uzayınca etrafta bir sessizlik oldu.

Öğretmen, bu işte bir tuhaflık olduğunu sezdi ama bu tuhaflığı Serkan'a yükledi:

- Arkadaşının sınıfına gitsene.

O sırada durumun farkına varan Müdür Yardımcısı İrfan Bey hızlı adımlarla geldi. Öğretmenin kulağına,

- O çocuk sizin sınıfta öğretmenim. Size sonra anlatırım, dedi.

Öğretmen; durumu anlayınca üzüldü, mahcup oldu:

- Özür dilerim oğlum, yanlış sınıfa geldiğini zannettim.

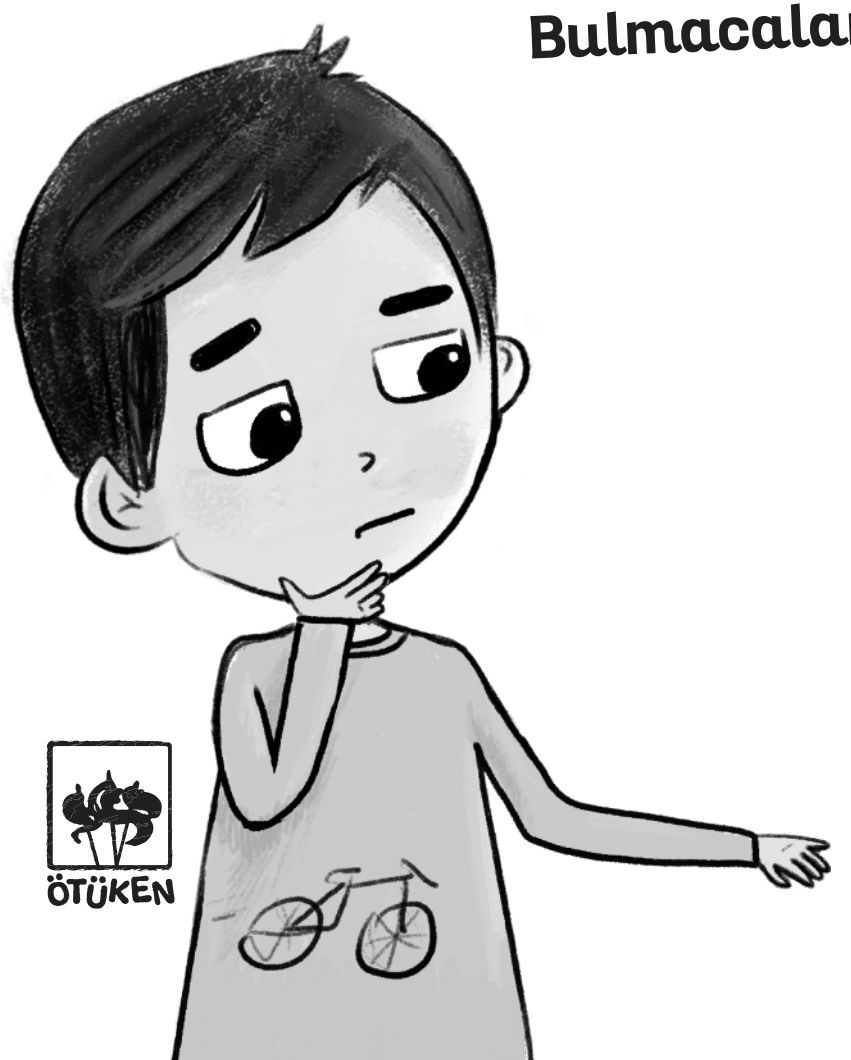
Erkan araya girdi:

- Ben de öyle zannettim öğretmenim.



Bizim Mahalle

Sorular
Bulmacalar



ÖTÜKEN

Bizim Mahalle -1- Sorular

1. Kitapta en sevdiğin karakter kim oldu?

Hangi özelliğinden dolayı onu sevdin?

.....

.....

.....

.....

2. "Aklımda ne varsa hepsini unuttum. Bakkal amca parmağını sallayarak bana öğüt verdi:

- Ali, aklına güvenme; kâğıda yaz.

Bakkal amcaya söylemedim ama annem kâğıda yazmıştı. O kâğıt evde kalmıştı."

Senin "Unutmam, hatırlarım." diye düşünerek not almadığın sonra da unuttuğun neler oldu? Ödevler, doğum günleri, ders programı…

.....

.....

.....

.....

3. Sence "Akılsız başın cezasını ayaklar çeker." ne demektir?

.....

.....

.....

4. Hasan ile Ali topları Tayyare Hanım'ın bahçesine kaçınca ne yaptı?

Sen onların yerinde olsan ne yapardın?

.....

.....

.....

.....

5. Ali'ye annesi evden çıkarken ne tembih ediyor? Senin büyüklerinin de sana sürekli hatırlattığı bir söz var mı?

.....

.....

.....

.....

Soruların cevaplarını uygun yerlere yazar mısın?



Sorular

1. Güvenlik kamerası/Tayyare Hanım'ın komşusu. 2. Acının zıttıdır/İşler ona bağlanır. 3. Sabrın sonudur/Esen olma durumudur. 4. Çamur'u pirelerinden kurtarır/Mahallenin amcasıdır. 5. Olmadık zamanda ortaya çıkar/Aniden köpürüp parlar. 6. Rüya anlatmadan söylenir/Hep güzellik dilenir. 7. Çok mutlu demektir/Bildiğimiz bir deyimdir. 8. Çiviye asılı/Tayyare Hanım'a yardımcı. 9. Mahallenin neşesi/Herkesin bir tanesi. 10. Fatma Hanım beğenir /Evin her yanı güzeldir/Bu bir deyimdir. 11. Kuruntulu harekettir/Olmayanı var zannetmektir. 12. Herkes birbirine sıkça verir/Bizim Mahalle'nin vazgeçilmezidir. 13. Bizim Mahalle'nin yüzündedir/İnsanlara iyi gelir. 14. Çamur üç öğün yer/Hesabı mahalleli öder. 15. Ali ve Hasan peşine düşer/Dede'nin de hayallerini süsler.